

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **N. T. M. H.,** zastoupené JUDr. Petrem Říhou, advokátem se sídlem v Třeboni, Husova 68/I za účasti **Ministerstva vnitra** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2003, č. j. 10 Az 68/2003 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 2. 7. 2003 č. j. 10 Az 68/2003 – 14 zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 1. 2003 č. j. OAM-2537/VL-20-C10-2002, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Ministerstvo své rozhodnutí odůvodnilo tím, že stěžovatelka v průběhu řízení potvrdila, že hlavním a jediným důvodem jejího odchodu z Vietnamu byly ekonomické potíže vyvolané nízkou mzdou, která jí nestačila na obživu. Ministerstvo konstatovalo, že stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu, když ekonomické potíže nelze pod toto ustanovení podřadit. Stěžovatelka rovněž nesplňuje

důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a po posouzení její osobní situace a poměrů v zemi její státní příslušnosti neshledalo rovněž důvody pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona. Při posouzení existence překážek vycestování vycházelo ministerstvo z informací, které shromáždilo v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamské socialistické republice.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedla, že svou žádost o azyl odůvodnila jednoznačně politickými důvody, neboť při pohovoru upřesnila, že důvod, pro který o azyl žádá, je jednoznačně nespokojenost se stavem dodržování lidských práv. Do České republiky vycestovala kromě jiného v naději, že zde bude svobodně žít. Stěžovatelka se domnívá, že sama nespokojenost se stavem dodržování lidských práv je důvodem pro udělení azylu, a proto splňuje podmínku § 12 zákona o azylu. Z tohoto důvodu se domáhala zrušení napadeného rozsudku a současně požádala, aby kasační stížnosti byly přiznány odkladné účinky.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na správní spis. Pokud stěžovatelka poukázala na to, že samotná nespokojenost se stavem dodržování lidských práv je důvodem pro udělení azylu, namítalo ministerstvo, že tomu tak není, protože stěžovatelka by musela prokázat, že svou nespokojenost nějakým způsobem veřejně projevila, tento projev je úřadům její země znám a úřady podnikly kroky, které by stěžovatelce znemožnily další obdobné projevy. Nic takového však stěžovatelka v průběhu řízení o udělení azylu netvrdila. Proto ministerstvo navrhlo, aby soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 nebo humanitární azyl podle ustanovení § 14 .

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 13. 5. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedla, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, není tam svoboda, a proto tam nechce žít.

Podle § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb. je Nejvyšší správní soud vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti jako důvod jejího podání pouze uvedla, že splňuje podmínku § 12 zákona o azylu, protože se domnívá, že sama nespokojenost se stavem dodržování lidských práv je důvodem pro udělení azylu.

Stěžejní pro určení, komu bude azyl udělen, je § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Dikce citovaného ustanovení v sobě zahrnuje dva samostatné kruhy pro udělení azylu. První je založen na odůvodněném strachu z pronásledování z taxativně uvedených důvodů a druhý spočívá v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Pouhou nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, ani nijak neprojevenou, pod tyto důvody nelze podřadit.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

O návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., přednostně.

Účastníkům řízení nebyla přiznána náhrada nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s., protože stěžovatelka neměla ve věci úspěch a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu